

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד

19 יולי 2026

ע"א 47255-11-25

לפני:

כבוד השופט הבכיר יעקב שפסר, אב"ד
כבוד השופט גיא שני,
כבוד השופטת מירב כפיר

1

המערער:

בן כספית

ע"י ב"כ עוה"ד ליעד ורצהיזר ועו"ד ענבל אלבז

נגד

המשיב:

אלישע ירד

ע"י ב"כ עוה"ד מנשה צ. יאדו

2

פסק דין

3

4 לפנינו ערעור וערעור שכנגד על פסק דין של בית משפט השלום בפתח תקווה (כב' השופטת
5 עדנה יוסף - קוזין) בת.א 40236-11-22, מיום 3.9.2025.

6 פסק הדין קיבל באופן חלקי את תביעתו של המשיב, אלישע ירד, וחייב את המערער, בן כספית,
7 בפיצוי בסך של 20,000 ₪ ובהוצאות משפט בסך של 5,000 ₪.

8

הרקע העובדתי

9 1. המערער הינו עיתונאי ותיק, פרשן מדיני ופוליטי, כתב בכיר בעיתון מעריב ובאתר אל מוניטור
10 ומגיש תוכניות ברדיו ובטלוויזיה.

11

12 2. המשיב - כמצוין בכתב התביעה – הוא פעיל ימין העוסק בהתיישבות. ביום 13.11.2022
13 פורסם דבר מינוי כדובר של חברת הכנסת לימור סון-הר מלך.

14

15 3. המשיב הגיש תביעה נגד המערער לבית השלום בפתח תקווה במסגרתה עתר לחיוב
16 המערער בפיצוי בסך של 300,000 ₪ ולצו עשה להבהרה והתנצלות, בעילת לשון הרע
17 ופגיעה בפרטיות בגין שלושה פרסומים.

18

19 4. הפרסומים הם "ציצים" ברשת החברתית X ("טוויטר"):

20

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד

19 יולי 2026

ע"א 47255-11-25

- 1 א. הפרסום הראשון: "ציוץ" מיום 13.11.22 בו, תוך שיתוף ידיעה מאתר התקשורת "ערוץ
2 7" בה דווח על העסקת המשיב על ידי חברת הכנסת לימור סון הר-מלך ממפלגת עוצמה
3 יהודית, כתב המערער: "נא להכיר: דובר הח"כית, בקרוב בכנסת, נעצר בעבר, גם
4 מעצר רגיל וגם מנהלי, מוכר היטב לשב"כ, ולמשטרה. בהצלחה לכולנו."
5
6 ב. הפרסום השני: "ציוץ" מיום 14.11.22 בו, תוך שיתוף הפרסום הראשון, כתב המערער:
7 "למי שפספס אתמול: אלישע ירד, הדובר החדש של ח"כ לימור סון-הר מלך, נער
8 גבעות על סטראידים, היה עצור בידי המשטרה, היה עצור בידי השב"כ, היה במעצר
9 מנהלי, בדוקאי שב"כ מוכר, מעכשיו בכנסת ישראל. שיהיה לו (ולנו) בהצלחה
10 (באמת)."
11
12 ג. הפרסום השלישי: "ציוץ" נוסף מיום 14.11.22, בו, תוך שיתוף הפרסום הראשון, כתב
13 המערער: "עדכון סופי: היועץ הפרלמנטרי החדש של ח"כ לימור סון-הרמלך, אלישע
14 ירד, נעצר 17 פעמים. מעצר אחרון באוגוסט 2022 למשך 4 ימים. בנוסף, הורחק
15 מספר פעמים מאיו"ש בצו מנהלי, בהם לתקופות של 4 חודשים. אחיו אף נעצר
16 במעצר מנהלי (הוא לא). ושיהיה בהצלחה לכולנו."
17 (להלן ביחד: "הפרסומים")
18 5. במסגרת ההליך בבית משפט קמא, נסובו המחלוקות בין הצדדים סביב השאלות האם
19 הפרסומים מהווים לשון הרע, האם למערער עומדות הגנות בדבר "אמת בפרסום" ו"תום
20 הלב" והאם המשיב זכאי לפיצוי ובאיזה סכום.
21
22 6. ביום 3.9.25 ניתן פסק דין על ידי בית משפט קמא בו התקבלה התביעה באופן חלקי
23 והמערער חוייב בתשלום פיצוי למשיב בסך של 20,000 ₪ ובהוצאות משפט בסך של 5,000
24 ₪.
25
26 7. שני הצדדים - הן המערער והן המשיב, הגישו ערעורים על פסק הדין.
27
28 8. ביום 5.5.26 התקיים דיון בערעור ובערעור שכנגד, במעמד הצדדים.
29
30 9. במסגרת הדיון קיבלו הצדדים את הצעת בית המשפט לפיה, על מנת לבחון את שאלת
31 התשתית הראייתית במשא תום הלב האובייקטיבי המוקנה בסעיף 15.2 לחוק לשון הרע

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד

19 יולי 2026

ע"א 47255-11-25

1 (עיתונאות אחראית) על ידי בית המשפט קמא, יגיש המערער בקשה להשלמת ראייה, ולאחר
2 הגשת תגובות הצדדים ינתן פסק הדין.

3
4 10. בהתאם לכך, הגיש המערער ביום 19.5.26 בקשה להשלמת הראייה ולאחר מכן, הוגשו
5 תגובות הצדדים בעניינה.

קביעותיו של בית משפט קמא

6
7
8 11. בית משפט קמא הכריע ביחס לשתי התבטאויות מתוך הפרסומים בהן התמקד המשיב:
9 האחת, כי המשיב: "היה עצור בידי השב"כ", והשניה, כי המשיב: "היה במעצר מנהלי".
10 טענות המשיב ביחס לשימוש בביטוי "בדוקאי שב"כ" ולפגיעה בפרטיותו נוכח היותו קטין,
11 לא נדון בפסק הדין מאחר שנזנחו על ידי המשיב בתצהיר ובסיכומיו.

12
13 12. בית משפט קמא קבע כי ההתבטאויות "היה עצור בידי שב"כ" ו"היה במעצר מנהלי" מהוות
14 לשון הרע, בהתאם להוראות סעיפים 1 ו-2 לחוק איסור לשון הרע, התשכ"ה-1965 (להלן:
15 "חוק לשון הרע").

16
17 13. עוד נקבע כי עומדת למערער הגנת "אמת בפרסום", כאמור בסעיף 14 לחוק לשון הרע, ביחס
18 לביטוי "היה עצור בידי שב"כ", אך לא עומדת לו הגנה זו ביחס לביטוי "היה במעצר מנהלי".

19
20 14. כמו כן נקבע, כי לא עומדת למערער "הגנת תום הלב", כאמור בסעיף 15 לחוק לשון הרע,
21 מאחר שיש לראות בפרסומים כבעלי אופי עיתונאי, שיש להחיל עליהם באופן חלקי את
22 דרישות "העיתונות האחראית", שבהן לא עמד המערער, בין היתר, מאחר שהמערער לא
23 פירט על אילו מקורות מידע הוא הסתמך טרם פרסום שני הפרסומים הראשונים.

24
25 15. אשר לפיצוי, נקבע כי יש לראות בפרסומים פרסום אחד, כי הפרסומים לא נעשו בכוונה לפגוע,
26 וכי המשיב לא הוכיח נזק או פגיעה במשרתו. לפיכך, חוייב המערער בתשלום פיצוי למשיב
27 בסך של 20,000 ₪ בלבד.

28
29 16. לטענת המערער והמשיב, שגה בית משפט קמא בקביעותיו בפסק דינו.

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד

19 יולי 2026

ע"א 47255-11-25

טענות המערער

- 1
- 2 17. בית משפט קמא שגה כאשר קבע כי השימוש בביטוי "מעצר מנהלי" מהווה לשון הרע. בקרב
- 3 הציבור אליו משתייך המשיב, מעצר מנהלי לא מכתים את שמו של אדם, אלא ההיפך הוא
- 4 הנכון - מי שנעצר במעצר מנהלי נחשב "גיבור" והמעצר הוא מעין "אות כבוד" על מסירותו
- 5 ונכונותו להקריב עבור ההתיישבות. המשיב עצמו נוהג להלל ולשבח ברבים יהודים שנעצרו
- 6 במעצר מנהלי ואף סייע בגיוס מענקי הוקרה עבורם. לפיכך, הוא מושתק מלטעון שפרסום
- 7 לפיו הוא נעצר במעצר מנהלי פוגע בשמו הטוב.
- 8
- 9 18. בית משפט קמא שגה בכך שקבע כי לא עומדת למערער הגנת "אמת בפרסום" ביחס לביטוי
- 10 "היה במעצר מנהלי". לבד מביטוי זה, קבע בית המשפט, כי יתר האמירות בפרסומים היו
- 11 אמת. הרושם הנוצר מהתוספת (מעצר מנהלי) אינו שונה מהותית מהרושם שהיה נוצר
- 12 בלעדיו. לכן, מדובר ב"פרט לזואי שאין בו ממש", כאמור בסעיף 14 לחוק לשון הרע,
- 13 ובנסיבות אלה, מוקנית למערער הגנת "אמת בפרסום".
- 14
- 15 19. בית המשפט קמא שגה בכך שקבע כי לא עומדת למערער הגנת "תום הלב". בית המשפט
- 16 קבע כי הפרסומים נעשו בתום לב, ללא מניע אישי או כוונת זדון, ושהמערער האמין בנכונות
- 17 הדברים וחש חובה מוסרית לפרסמם. לפיכך, היה על בית המשפט לקבוע כי הגנה זו חלה.
- 18
- 19 20. בית המשפט קמא שגה בקובעו כי על המערער לעמוד בדרישות "עיתונאות אחראית"
- 20 לפרסום ב"ציץ" של משפטים בודדים. המערער לא טען כי עשה את הפרסום מתוך חובה
- 21 עיתונאית. טענה זו אף לא הועלתה על ידי המשיב, והופיעה לראשונה בפסק הדין.
- 22
- 23 21. אין להחיל את הדרישות המצופות מעיתונאים המפרסמים כתבות בעיתונות המסורתית, על
- 24 פרסומים שהם עושים בחשבונותיהם ברשתות החברתיות. לפרסום באינטרנט וברשתות
- 25 החברתיות יש מאפיינים "חודיים", וקיימים הבדלים ניכרים בין פרסומים כאלו לבין פרסומים
- 26 בדרכים מסורתיות יותר. לא מדובר בתחקירים, כי אם בפרסומים קצרים, שלעיתים חלה
- 27 עליהם מגבלת מילים, העוסקים, פעמים רבות, בהתרחשויות בזמן אמת ומגיבים עליהן.
- 28 הסגנון הוא יומימי ולעיתים מתריס, והם אינם עוברים עריכה או אישורים כלשהם טרם
- 29 הפרסום. בית משפט קמא לא ערך דיון יסודי במגע להבדלים אלו ולא ברור על מה מבוססת
- 30 הקביעה כי דרישות מסויימות במסגרת דרישות "העיתונאות האחראית" חלות ואחרות אינן
- 31 חלות.

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד

19 יולי 2026

ע"א 47255-11-25

22. בית המשפט קמא שגה בכך שקבע כי המערער לא עמד בדרישות "העיתונאות האחראית" מאחר שהמערער לא חשף את המקורות עליהם הסתמך. המערער העיד בחקירתו הנגדית על מקורותיו הטובים והציע לחשוף את מקורותיו לעיני בית המשפט בלבד, אולם בית המשפט השיב כי אין צורך בכך ושניתן, לדעתו, להסתפק במסמכים שהוגשו.

23. בהתאם להחלטתו בדיון מיום 5.5.26, הגיש המערער בקשה להשלמת ראיה בהקשר למקורותיו, בה צירף תיעוד תכתובת בינו ובין דוברות שב"כ, וכן בינו לבין שמאי (שי) גליק, עובד בארגון "בצלמו" ביישומון וואטסאפ מהימים 13.11.22 ו- 14.11.22 (להלן: "הראיה החדשה") המוכיחה לטענתו, את תום ליבו האובייקטיבי.

24. עוד טען המערער בהקשר זה כי קביעת בית המשפט שהתיקון שפרסם המערער אינו מספק לא התייחסה לסוג ואופי הפרסום.

25. כמו כן, טען כי אין מקום לפסוק למשיב פיצוי כלשהו. המשיב לא הביא כל ראיה לנזק. מסקנת בית המשפט מתעלמת משיקולים אחרים ומתעלמת מכך שהמניע להגשת התביעה היה טקטי - רצון ל"מוניטין" כמי שמתנגח עם המערער, ופרסום דבר התביעה בתקשורת מוכיח זאת.

טענות המשיב

26. הפרסום מהווה לשון הרע. אין להתיר פגיעה בשמו הטוב של אדם, גם אם למשיב עבר פעיל שכלל מעצרים רבים והרחקות מנהליות. אמירה על "מעצר מנהלי" היא מכפישה, שכן זהו עיצום חמור ביותר, הטען אישור של שר הבטחון, ומבצע רק במקרים קיצוניים של סיכון ביטחוני ממשי. אין אף בסיס לטענה כי בציבור אליו משתייך המשיב מאדירים מעצרים מנהליים.

27. בית המשפט קמא הטיב עם המערער בהחילו את הגנת "העיתונאות האחראית" אף שהמערער לא טען להגנה זו. המערער בטענתו שלא פעל מחובה עיתונאית אלא מוסרית, כרת למעשה את הענף המשפטי עליו הוא יושב, שכן אם המערער אינו עיתונאי, לא מוקנית לו הגנת תום לב.

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד

19 יולי 2026

ע"א 47255-11-25

28. גם בהנחה שהפרסום אינו פרסום עיתונאי, לא היה מופטר המערער מהתנהלות הוגנת
בסיסית, כפי שמוכתבת בסעיף 16 לחוק לשון הרע, המכיל חובה להתנהל באופן הגון, הן
סובייקטיבית והן אובייקטיבית. המערער חטא לשתי חובות אלו כאשר לא תיקן באופן ראוי
את ה"ציצים" הראשון והשני הגם שהיה מודע לטעותו, ובכך ששתק לחלוטין ביחס לצעדים
שנקט על מנת להיווכח אם הפרסום אמיתי.

29. בערעור שכנגד טען המשיב כי:

א. שגה בית משפט קמא במסקנה הפרשנית לפיה קורא סביר יפרש את הביטוי "היה עצור
בידי שב"כ" כמעצר שבוצע על ידי המשטרה לבקשת שב"כ או בתיאום עם השב"כ או
על בסיס מידע מהשב"כ, ולא כמעצר במתקן כליאה של השב"כ. מאחר שאין חולק
שהמשיב לא היה כלוא במתקן שב"כ, לא עומדת למערער (המשיב שכנגד) הגנת "אמת
בפרסום" גם לגבי חוליה זו.

ב. שגה בית משפט קמא כאשר קבע כי מתקיימת ביחס למערער דרישת תום הלב
הסובייקטיבית. קביעותיו של בית משפט קמא כי המערער לא פרסם תיקון הוגן שוללות
את תום הלב הסובייקטיבי, לכל הפחות, ממועד פרסום ה"ציץ" השלישי. המערער
שהכיר במידע השגוי פרסם "עדכון" ולא "תיקון", ובכך אפשר לציבור להמשיך לחשוב
שהמידע המקורי נכון ורק דורש תוספת.

ג. הפיצי שנפסק נמוך ואינו משקף נכונה את מצב הדברים בתיק. אם יתקבל הערעור
שכנגד, תקום הצדקה להגדלת הפיצי. גם בפני עצמו, הפיצי נמוך בהתחשב בעוצמת
ההשפעה של המערער כמוביל דעת קהל, בנקודת הזמן הרגישה בה פגש הפרסום את
המשיב (כניסה לחיים הפרלמנטריים), ובעובדה כי הפרסום עסק כולו בתדמית המשיב.
המשקל שניתן לשיקולים להפחתת הפיצי היה גבוה מידי.

30. לעניין הבקשה להשלמת ראייה, טען המשיב כי:

א. הראייה החדשה אינה הראייה שהמערער ביקש להציג מלכתחילה לבית משפט קמא.
המערער ביקש לחשוף את זהות המקור שהטעה אותו, אך התצהיר שהוגש כעת אינו

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד

19 יולי 2026

ע"א 47255-11-25

1 חושף זהות זו. במקום זאת, הוא מציג התכתבויות עם דוברות השב"כ ועם שמאי (שי)
2 גליק, שאין קשר בין לבין אותה בקשה שניצבה ביסוד הנכונות של בית המשפט להתיר
3 למערער להציג ראיה.

4
5 ב. על המערער היה למסור את העדות שבתצהיר במסגרת עדותו הראשית בפני בית
6 המשפט קמא, והוא לא סיפק כל הסבר מדוע לא עשה כן.

7
8 ג. בעצם צירף הראיה החדשה, מאשים המערער את דוברות השב"כ בביצוע עבירות
9 פליליות חמורות, לרבות הפרת חוק המידע הפלילי ותקנות השבים, תשע"ט-2019. אילו
10 היה המערער מגיש את התצהיר בפני בית המשפט קמא, השב"כ היה מצורף להליך,
11 והיה נערך בירור מקיף בדבר הטענות. לא ניתן להגיש ראיה זו אגב אורחא, בדיעבד,
12 בשלב הערעור.

13
14 ד. כמו כן, אילו היה בית משפט קמא מקבל את הטענות העובדתיות בתצהיר, היה הדבר
15 מאפשר למשיב להוכיח עילות נוספות שנזנחו על ידו בשל קושי בהוכחתן, ובכלל זה:
16 עילת הפגיעה בפרטיות נוכח האיסור החוקי שחבץ על השב"כ לפרסם את המידע;
17 הטענה כי אין אמת בפרסום שהמשיב היה "בדוקאי שב"כ", שכן מהתכתובת עולה כי
18 עובדה זו לא נמסרה למערער ממקור כלשהו אלא הייתה פרי עיטו בלבד; וחיזוק לטענה
19 בדבר חוסר תום הלב הסובייקטיבי של המערער, לאור העובדה שהמערער לא מחק את
20 ה"ציוץ" הראשון למרות שקיבל מידע שהמשיב לא נעצר במעצר מנהלי.

21
22 ה. עוד נטען כי התצהיר אינו משנה את מהות הדברים, מאחר שהמערער עדיין מודה שלא
23 התקשר למשיב לבירור לפני הפרסום, ולא פרסם התנצלות או תיקון.

24
25 ו. לאור האמור, טען המשיב כי אין מקום להשיב את הדיון בתיק לבית המשפט קמא.
26 לחילופין, ככל שתתקבל הראיה, מבקש המשיב שהתיק יוחזר לבית המשפט קמא לדיון
27 מחודש על כל היריעה.

תשובת המערער

30 31. ביחס לערעור שכנגד:

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד

19 יולי 2026

ע"א 47255-11-25

א. יש לדחות את הטענה כי שגה בית המשפט קמא בפרשנות שייחס למילים "היה עצור בידו שב"כ" בעיני הקורא הסביר. קביעותיו העובדתיות של בית המשפט מבוססות על עדותם של המשיב והמומחה מטעם המערער, שנקבע כי דבריו מהימנים ומשקפים נכונה את שיטות העבודה ודרכי ביצוע המעצרים. הדגש הוא על כך שמרבית מעצרו של המשיב, בצעו בפעילות משותפת של השב"כ ומשטרת ישראל, כי הגורם שביקש לעצור אותו היה "החטיבה היהודית" בשב"כ כו"כ השב"כ היה, לכל הפחות, מעורב בחקירה שלו. הפרשנות לה טוען המשיב היא המאולצת והבלתי טבעית לשפה היומיומית ולהבנתו של הקורא הסביר.

ב. יש לדחות את הטענה לפיה שגה בית משפט קמא בקובעו כי המערער פעל בתום לב סובייקטיבי. מסקנת בית המשפט לפיה למערער היה תום לב סובייקטיבי נסמכת על קביעות עובדתיות בלבד, וקיימת הבחנה מושגית בין חובת תום הלב הסובייקטיבית לבין זו האובייקטיבית.

ג. יש לדחות את הטענה כי על בית המשפט להתערב בסכום הפיצוי. שיקול הדעת הנתון לבית המשפט בפסיקת פיצוי לפי סעיף 7א לחוק לשון הרע הוא רחב מאוד. כל עוד הערכאה האזרחית מאזנת בין הפרמטרים אותם יש לבחון, כפי שעשה בית משפט קמא בענייננו, ואינה חורגת מגדר הסביר, אין מקום להתערבות ערכאת הערעור בגובה הפיצוי.

32. ביחס לבקשה להשלמת ראיה:

א. הראיה החדשה נוגעת להתנהלותו של המערער בקשר לפרסום, על מנת שבית משפט קמא יוכל לבחון מחדש את סוגיית תום ליבו האובייקטיבי של המערער במסגרת הגנת סעיף 15(2) לחוק לשון הרע. הראיה החדשה מלמדת על כך שהמערער פעל באופן סביר ואחראי בנסיבות העניין. טענות לפגמים שנפלו לכאורה בהתנהלות גורמים בדוברות שב"כ אין רלוונטיות ואין דרושות הכרעה בתיק זה.

ב. אין כל בסיס לטענת המשיב לפיה הראיה החדשה מצריכה פתיחה מחודשת של כל התיק. מדובר בניסיון להרחיב את חזית הדיון, לבצע מקצה שיפורים באופן בו ניסח

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד

19 יולי 2026

ע"א 47255-11-25

המשיב את כתב התביעה, "להקים לתחייה" טענות שהמשיב עצמו בחר לזנוח כבר בתצהירו, עוד בטרם נחשף לראיות המערער, ולהשיג הישגים חיצוניים להליך.

דיון והכרעה

33. השאלות העיקריות העומדות לדיון הינן:

א. האם הפרסומים מהווים לשון הרע?

ב. האם מוקנית למערער הגנת "אמת בפרסום" ביחס לפרסומים או חלקם?

ג. האם מוקנית למערער הגנת "תום הלב"?

34. להלן נתייחס לשאלות שבמחלוקת.

35. נקדים מסקנה לדיון ונאמר, כי לאחר עיון בפסק דין של בית משפט קמא, בהודעת הערעור, בהודעת הערעור שכנגד ובטיעוני הצדדים, מצאנו לקבל את הערעור, באופן בו יוחזר התיק לבית משפט קמא לשם בחינה מחודשת של תחולת הגנת תום הלב בעניינו של המערער, ולדחות את הערעור שכנגד.

האם הפרסומים מהווים לשון הרע

36. הצדדים חלוקים בסוגיה זו האם ההתבטאויות "היה עצור בידי שב"כ" ו"היה במעצר מנהלי" מהוות לשון הרע.

37. בית משפט קמא קיבל את טענות המשיב בענין זה וקבע שיש בהתבטאויות אלו משום לשון הרע. לאחר עיון בפסק הדין ובטענות הצדדים, לא מצאנו הצדקה להתערב בקביעתו זו.

38. טענת המערער נסמכת על כך כי בקרב הציבור אליו משתייך המשיב, "מעצר מנהלי" אינו מכתיב את שמו של אדם, אלא מאדיר אותו.

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד

19 יולי 2026

ע"א 47255-11-25

39. כפי שציין בית משפט קמא, המבחן אם פרסום הוא לשון הרע הוא אובייקטיבי, לפיו יש לבחון כיצד נתפס הפרסום בעיני האדם הסביר.

40. הפרסומים פורסמו בחשבון הטוויטר של המערער, שהוא חשבון פומבי בעל עוקבים רבים, המכוון לקהל רחב ומגוון, ואינו חשוף רק לציבור אליו משתייך המערער. לפיכך, אף אם "מעצר מנהלי" אינו נחשב לשון הרע בקרב הציבור אליו משתייך המשיב (ואינו קובעים מסמרות בעניין זה), אין בכך כדי לקבוע כי הפרסום נתפס בכלל הציבור החשוף לפרסום, ככזה שאינו מהווה לשון הרע. מתוך הפרסומים ניתן להבין כי המערער מותח ביקורת על ההחלטה למנות את המשיב לדובר של חברת הכנסת. פירוט עובדתי על היות המשיב עצור, נתון למעקב ומורחק על ידי שב"כ, נתפס בעיני האדם הסביר, כפרסום שיש כדי להשפיל אדם ולבזותו, באופן העולה בקנה אחד עם הגדרת "לשון הרע" בסעיף 1 לחוק לשון הרע.

41. לפיכך, טענות המערער בעניין זה, נדחות.

הגנת "אמת בפרסום"

42. לטענת המערער, שגה בית המשפט קמא בקביעתו כי נשללת ממנו הגנת "אמת בפרסום" ביחס לביטוי "היה במעצר מנהלי" מאחר שמדובר ב"פרט לוואי שאין בו ממש", כאמור בסעיף 14 לחוק לשון הרע.

43. לאחר עיון בפסק הדין ובטענות הצדדים, מצאנו כי אין להתערב בקביעה זו של בית משפט קמא.

44. אין מחלוקת כי המשיב לא היו נתון במעצר מנהלי, וכי המערער בעצמו מצא לנכון לעדכן את פרסומו בעניין זה במסגרת "הציוץ" השלישי.

45. בהתאם לפסיקה, פרסום שגוי "חשב ככזה שאין בו פגיעה של ממש, אם הפגיעה שנגרמה מפרסום הפרט השגוי אינה שונה מהותית ובמידה רבה מהפגיעה שהייתה נגרמת לנפגע אילו תיאר הפרסום את המציאות העובדתית במדויק (ראו: ע"א 6903/12 Canwest Global Communications Corp נ' אלי עזור (נב), 22.7.2015) וא' שנהר, דיני לשון הרע (מהדורה שנייה, 2024), עמ' 398).

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד

19 יולי 2026

ע"א 47255-11-25

46. כעולה מעדותו של המומחה, מר דביר קריב, ששירת בשב"כ-22 שנים כאיש שטח בחטיבה לסיכול טיחור לא ערבי, למעצר מנהלי משמעות חמורה יותר מצו הרחקה מנהלי, במיוחד כאשר מדובר בקטינים. כך לדבריו: "כמובן שהמעצר הוא יותר חריג, הוא יותר חמור, הוא יותר דרסטי, אני אשים פה כוכבית ואגיד שהרבה פעמים שוב בהקשר של הקטינים למרות שיהיה לנו חב"ש מספיק מוצדק למעצר אנחנו נעדיף הרחקה" (עמ' 15 לפחוטוקול בית משפט קמא מיום 27.1.25 שו' 10-13).

47. לפיכך, השימוש בביטוי "מעצר מנהלי" יש בו כדי להעצים את הפגיעה, והוא אינו פרט לזואי שאין בו ממש. ייתכנו בהחלט עוקבים שנחשפו לפרסומים והבחינו בהבדל בין מעצר מנהלי, הרחקה בצו מנהלי ומעצר רגיל. בהיות הטענה כי המשיב היה נתון במעצר מנהלי אינה אמת, לא עומדת למערער הגנת "אמת בפרסום" ביחס לשימוש בביטוי זה.

48. אשר לשימוש בביטוי "היה עצור בידי שב"כ", קבע בית משפט קמא כי עומדת למערער הגנת "אמת בפרסום". בית המשפט הסתמך בקביעתו זו על חוות דעתו ועדותו של המומחה, מר קריב, וקבע כי קורא סביר יפרש את המילים "היה עצור בידי שב"כ", כגרסת המערער, כלומר כי המעצר בוצע על ידי משטרת ישראל לבקשת שב"כ או בתיאום עם שב"כ או על בסיס מידע שמסר השב"כ, ולא דווקא כגרסת המשיב, לפיה המעצר הוא במתקן כליאה של השב"כ.

49. בשים לב לדבריו של המומחה מר קריב, שלא נסתרו על ידי המשיב, לפיהם מעצרי נערי גבעות (והמשיב ביניהם) הם בשיתוף שב"כ, ולאור העובדה כי אין מחלוקת שהוצא נגד המשיב צו הרחקה מנהלי על בסיס מידע מהשב"כ, לא מצאנו כי יש להתערב בקביעה זו של בית המשפט, העולה בקנה אחד עם חומר הראיות שהוצג לפניו.

50. לפיכך, הן טענת המערער והן טענת המשיב בערעור שכנגד ביחס להגנת "אמת בפרסום", דין דחייה.

הגנת "תום הלב"

51. לטענת המערער, שגה בית משפט קמא כאשר קבע כי עליו לעמוד בדרישות "עיתונאות אחראית", וזאת בשים לב לסוג ואופי הפרסומים.

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד

19 יולי 2026

ע"א 47255-11-25

1 עוד נטען כי אף אם חלות על המערער דרישות אלו, שגה בית המשפט קמא כאשר קבע כי
2 המערער לא עמד בהן במלואן.

3
4 52. המשיב בערעור שכנגד חולק על קביעת בית המשפט קמא כי מתקיימת דרישת תום הלב
5 הסובייקטיבי.

6
7 53. לאחר שעיינו בפסק הדין ובטענות הצדדים, מצאנו כי אין להתערב בקביעותיו של בית משפט
8 קמא כי יש מקום לבחון את תחולת ההגנה שבסעיף 15(2) לחוק בראי דרישות "העיתונאות
9 האחראית" (באופן מרוכך), וכי מתקיימת במקרה הדן דרישת תום הלב הסובייקטיבית. לעומת
10 זאת, מצאנו שיש מקום לקיים בירור משלים בכל הנוגע לקביעה כי המערער לא עמד
11 בדרישות "העיתונאות האחראית".

12
13 54. בדנ"א 2121/12 פלוני נ' ד"ר אילנה דיין אורבך, פס' 104 בעמ' 757 לפסק הדין (נבו),
14 18.9.2014) נקבע:

15
16 "באשר להגנת תום הלב, בגדרי הגנת חובת הפרסום שבסעיף 15(2) לחוק, ראוי להכיר
17 בחובה לפרסום פרסומים בעלי אופי עיתונאי, שיש עניין ציבורי משמעותי בהם. הגנה זו
18 תחול רק על פרסומים שנעשו בתום לב, תוך עמידה באמת המידה המחמירה של
19 עיתונאות אחראית. על מנת לעמוד בסטנדרט זה, יידרש המפרסם לנקוט צעדים
20 שימנעו פגיעה מיותרת במושא הפרסום. זאת, אף במחיר של פגיעה מסוימת באיכות
21 התוצר במישור התקשורתי".

22
23 55. עוד נקבע כי הגנת "העיתונאות האחראית" אינה מצטמצמת רק למי שעוסק בעיתונאות בכלי
24 תקשורת ממוסד וכי התשובה לשאלה אם נכון להחיל במקרה מסוים את הגנת ה"עיתונאות
25 האחראית" "צריכה להיגזר מאופי המידע שפורסם- אם נושא הוא אופי עיתונאי אם לא -
26 ולא משאלת זהות המפרסם. פרסום אשר דומה במהותו לפרסום עיתונאי (היינו: פרסום
27 שיש בו משום הבאת מידע מחדש לציבור) עשוי לזכות בהגנת העיתונאות האחראית,
28 בכפוף לכך שהוא ממלא את יתר התנאים הנדרשים בהגנה זו" (שם בפסקה 4 בעמ' 770).

29
30 56. בענייננו, אמנם, הפרסומים פורסמו בחשבון הפרטי של המערער ברשת הטוויטר, אולם
31 מסכימים אנו עם קביעתו של בית המשפט קמא כי יש לפרסומים אופי עיתונאי. הפרסומים

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד

19 יולי 2026

ע"א 47255-11-25

- 1 נוגעים למינויו של המשיב כדובר של חברת כנסת, מידע שיש בו ערך לציבור. לכך יש להוסיף
2 כי הפרסומים פורסמו על ידי המערער, הידוע כעיתונאי ותיק ופרשן פוליטי, עובדה המוסיפה
3 נופך עיתונאי לפרסום, אף אם הוא מפורסם שלא בכלי תקשורת ממוסד כעיתון או טלוויזיה.
4
5 57. בית משפט קמא הוסיף וקבע כי נוכח אופיו וסוגו של הפרסום, אין להחיל בעניינו את דרישות
6 "העיתונאות האחראית" המחמירות ולפיכך, אין על המערער לעמוד בכל מבחני העזר
7 שנקבעו בפסיקה בעניין. בקביעתו זו איזן בית משפט קמא כראוי, בין אופיים העיתונאי של
8 הפרסומים מחד, לבין העובדה כי הפרסומים פורסמו ברשת חברתית ולא במסגרת מחקר
9 עיתונאי מקיף, מאידך.
10
11 58. לפיכך, לא מצאנו להתערב בקביעתו של בית משפט קמא כי יש להחיל בעניינו של המערער
12 את דרישות "העיתונאות האחראית" בשינויים המחוייבים, לאור סוג הפרסומים בהם עסקינן.
13
14 59. בהתאם לפסיקה, הגנת "העיתונאות האחראית" מעניקה למפרסמים הגנה מפני תביעות
15 לשון הרע גם כאשר אין אמת בפרסום, אם יש בו עניין ציבורי משמעותי ומתקיימת דרישת
16 תום לב סובייקטיבית (אמונה באמיתות הפרסום) ואובייקטיבית (הפרסום עומד בסטנדרטים
17 מחמירים של עיתונאות אחראית). כך לדברי בית המשפט העליון ברע"א 6557/20 ערוץ 10
18 החדש בע"מ נ' שרת התרבות והספורט- ח"כ מירי רגב (נבו 13.3.2024) (להלן: "עניין
19 ערוץ 10"), בפסקה 10 בעמ' 100:
20
21 "הגנת העיתונאות האחראית מעניקה למפרסמים הגנה מתביעות לשון הרע גם כאשר
22 הפרסומים אינם אמת, אם יש בהם עניין ציבורי משמעותי ומתקיימת דרישת תום הלב
23 הסובייקטיבית (אמונה באמיתות הפרסום) והאובייקטיבית (הפרסום עומד בסטנדרטים
24 מחמירים של עיתונאות אחראית). מבחני העזר לאמת המידה של עיתונאות אחראית
25 נחלקים לשניים: מבחנים הנוגעים להתנהלות המפרסם - ובכללם הסתמכות על
26 מקורות מהימנים ובעלי משקל, נקיטת פעולות לאימות העובדות שבפרסום, לרבות
27 מתן הזדמנות סבירה למושא הפרסום להגיב לדברים, ופרסום תיקונים והכחשות
28 במידת הצורך; ומבחנים הנוגעים לפרסום עצמו - כגון טון הפרסום וסגנונו, הצגה
29 הוגנת ומאוזנת של העובדות, נחיצות החלק הפוגעני, ופרסום תגובתו של הנפגע
30 ותמצית גרסתו (ע"א דיין, בפסקאות 29-30 לפסק דינו של השופט פוגלמן; דנ"א דיין,
31 בפסקאות 73-78 לפסק דינו של הנשיא גרוניס).

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד

19 יולי 2026

ע"א 47255-11-25

עוד נקבע כי:

"לבית המשפט שיקול דעת ביישום ההגנה בנסיבותיו הקונקרטיות של כל מקרה ומקרה, לרבות בקביעת המשקל הראוי לכל מבחן עזר בנסיבות העניין. כך למשל, ככל שלשון הרע חמורה ופוגענית יותר, ייתכן כי תידרש עמידה קפדנית יותר באמת המידה של עיתונאות אחראית..."

60. כמו כן, נקבע בפסק הדין **בעניין ערוץ 10** כי שמירה על חיסיון המקור העיתונאי אינה שוללת מן העיתונאי את האפשרות ליהנות מהגנת "העיתונאות האחראית". נקבע כי עיתונאי רשאי להוכיח את סבירות התחקיר שביצע באמצעות עדותו וראיות חיצוניות שאינן חסויות, ובית המשפט יכריע על פי עדות זו אם פעל כעיתונאי סביר, מבלי לחייבו לחשוף את מקורותיו או לזמנם לעדות.

61. בענייננו, בית המשפט קמא קבע, והצדדים אינם חולקים על כך, כי יש בפרסומים אודות עברו של המשיב, שאך מונה למשרה ציבורית של דובר בכנסת, עניין ציבורי משמעותי.

62. בנוגע לדרישת תום הלב הסובייקטיבי, קבע בית משפט קמא, לאחר שבחן את הראיות שלפניו, ובכלל זאת את תצהיר המערער ועדותו, כי מנסיבות המקרה ניתן להתרשם שלא היו מניע אישי או כוונת זדון בפרסום וכי המערער האמין בנכונות הדברים בעת הפרסום. כמו כן, קבע כי נוסח הפרסומים לא מלמד על כוונה סובייקטיבית של המערער לפגוע במשיב.

63. הלכה מושרשת היא כי אין זו מדרכה של ערכאת הערעור להתערב בממצאים העובדתיים של הערכאה הדיונית, אלא במקרים חריגים ומיוחדים. כלל זה חל ביתר שאת כאשר עסקינן בממצאי עובדה המתבססים על התרשמות בלתי אמצעית מהעדים וממהימנותם (ראו למשל: ע"א 7300/21 **משה מישל אסרף נ' כפיר בובליל** (נב, 12.3.2024)). לא מצאנו כי יש מקום בענייננו לסטות מכלל זה, במיוחד כאשר נמצא כי מרבית האמירות בפרסומים היו אמת, כמו גם לאור העובדה כי המערער תיקן את הפרסום, בזמן אמת ובאופן מיידי. לפיכך, לא מצאנו להתערב בקביעתו של בית משפט קמא בעניין זה.

64. בנוגע לדרישת תום הלב האובייקטיבי, קבע בית משפט קמא, כי המערער לא עמד בדרישות "העיתונאות האחראית" מאחר שהוא לא בדק כנדרש לפני פרסום שני הפרסומים הראשונים את נכונות העובדה, לפיה המשיב נעצר במעצר מנהלי. בית המשפט הגיע למסקנה זו מאחר

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד

19 יולי 2026

ע"א 47255-11-25

1 שהמערער לא פירט על אילו מקורות מידע הוא הסתמך טרם פרסום שני הפרסומים
2 הראשונים, ובמצב דברים זה – כך נפסק – לא ניתן לקבוע אם הסתמכותו הייתה סבירה ואם
3 נסמך על מקורות מהימנים. כמו כן, נקבע כי התיקון בפרסום השלישי אינו מספק.

4
5 65. בעניין זה, סבורים אנו כי יש מקום לקיום בירור משלים.

6
7 66. בעדותו העיד המערער כי הסתמך על מקורות טובים, באומרו: **"אני עומד ואומר לך שוב,**
8 **ממקורותיי הטובים, הרבה יותר מאחד..."** (עמ' 31 לפרוטוקול מיום 29.12.24 שו' 23).

9
10 67. בהמשך הדיון, ציינה ב"כ המערער:

11
12 **"הנתבע אמר שאין לו שום בעיה להראות לבית המשפט את המקור, זאת אומרת,**
13 **את ההודעה שלי מהמקור. מטבע הדברים, זה משהו שהוא לא יכול לחשוף, אבל אם**
14 **בית המשפט יסכים שיראה רק לו את ההודעה שהוא קיבל, זאת אומרת את המקור,**
15 **זה שהוא הוטעה במקור לגבי מעצר מנהלי, המקור שלו מאוד מוסמך, והוא יכול**
16 **להראות לבית המשפט מי המקור שהטעה אותו"** (עמ' 40 לפרוטוקול מיום 29.12.24,
17 שו' 35-36 ועמ' 41 שו' 1-4).

18
19 68. בית המשפט קמא השיב בתגובה כי: **"אין צורך"** (עמ' 41 לפרוטוקול שו' 6), וכי **"לדעתי,**
20 **לעניות דעתי. גם ככה את (כך במקור) הרחבתם כאן לדעתי יתר על המידה"** (עמ' 41 שו' 8).
21 בהמשך ציין בית המשפט כי: **"עכשיו, אם את חושבת שזה חיוני, אז צריך להגיש בקשה**
22 **בכתב, נשלח לתגובה ואז ניתן החלטה מסודרת. לדעתי, צריך להסתפק במה שהגשתם.**
23 **זו דעתי."** (עמ' 41 לפרוטוקול, שו' 17-19).

24
25 69. בנסיבות אלה, ביסוס ההכרעה בדבר אי תחולת הגנת "העיתונאות האחראית" על כך
26 שהמערער לא פירט על אילו מקורות מידע הוא הסתמך טרם פרסום שני הפרסומים
27 הראשונים, יש בהלדעתנו טעם לפגם. אמנם, המערער לא הגיש לבית המשפט בקשה בכתב
28 בעניין זה, אך לא ניתן לזקוף זאת לחובתו בהינתן שהשתמע מדברי בית משפט קמא כי
29 הדבר אינו נחוץ.

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד

19 יולי 2026

ע"א 47255-11-25

70. על רקע זה, ועל מנת לבחון אם יש הצדקה להשיב את הדיון בעניין זה לבית משפט קמא, הוחלט, בהסכמת הצדדים, כי המערער יגיש בקשה להשלמת ראיה, ותיבחן התשתית הראייתית להוכחת תום הלב האובייקטיבי, על פי ההלכה שנקבעה בפסק הדין **בעניין ערוץ 10**. בהתאם לכך, הגיש המערער בקשה, כאמור. חשוב להדגיש – ועמדנו על כך בדיון – כי לא מדובר בהצגת ראיות לעיני בית המשפט בלבד ("במעמד צד אחד"), כי אם בראיות שהמערער חפץ לחשוף באופן שתהיינה גלויות גם לצד שכנגד.
71. עיון בראיה החדשה שצורפה לבקשה מעלה כי לאחר שהמערער קיבל מידע ממקור שזהותו חסויה, הוא ביצע לכאורה בדיקות עם דוברות השב"כ והצליב מידע טרם ביצע הפרסומים. ראיה זו לא הוגשה, כאמור, לבית משפט קמא, נוכח הנסיבות כפי שפורטו לעיל, ונראה כי יש בבירוח כדי לסייע לחקר האמת. מאחר שלא ניתנה למשיב הזדמנות לחקור בחקירה נגדית את המערער על תצהירו המשלים, יש מקום להשיב את הדיון לבית משפט קמא, על מנת שישלים את הבירור הנדרש בנושא הגנת תום הלב האובייקטיבי המוקנית בסעיף 15(2) לחוק לשון הרע, וזאת בשים לב לראיה החדשה.
72. בהקשר זה, מצאנו לדחות את בקשתו החילונית של המשיב, לפיה במקרה בו התיק יוחזר לבית המשפט קמא, יש לערוך דיון מחדש ביחס לעילות נוספות.
73. מלכתחילה הראיה החדשה התבקשה על מנת לבחון את נושא תום הלב האובייקטיבי לפי סעיף 15(2) לחוק לשון הרע, בלבד. אין מקום לפתוח את כל היריעה מחדש, בפרט לאחר שהמשיב זנח בעצמו את טענותיו בעניין הפגיעה בפרטיות והיותו "בדוקאי שב"כ", כבר בתצהירו, עוד בטרם הגיש המערער את ראיותיו לבית משפט קמא (ראו סעיף 18 לפסק הדין).
74. בתוך כך, אין אף מקום לדון בשנית בנושא תום ליבו הסובייקטיבי של המערער – נושא שלגביו מצאנו כאמור לאמץ את קביעתו של בית המשפט קמא, המנומקת היטב. יודגש, כי אין מחלוקת שהמערער מחק את ה"ציוץ" השני לאחר שנודע לו כי המשיב לא היה במעצר מנהלי וכי פרסם את ה"ציוץ" הראשון מחדש במסגרת ה"ציוץ" השלישי בתוספת הבהרה (עדכון סופי). עובדות אלו היו לפני בית משפט קמא בעת מתן פסק הדין, ואין בנתון החדש המופיע בראיה החדשה בדבר זהותו של מי שהעמיד את המערער על הטעות, כדי לשנות מקביעותיו של בית משפט קמא בעניין תום ליבו הסובייקטיבי של המערער. כמו כן, טענות המשיב

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד

19 יולי 2026

ע"א 47255-11-25

לפגמים שנפלו, לכאורה, בהתנהלות גורמים בדוברת שב"כ אין רלוונטיות לתיק זה, ואין דרושות על מנת להכריע בו.

75. אשר לקביעת בית משפט קמא כי לא היה די בתיקון שפורסם, ב"ציוץ" השלישי ציין המערער במפורש כי המשיב לא נעצר במעצר מנהלי בכתבו: "אחיו אף נעצר במעצר מנהלי (הוא לא)". יש בפרסום זה, שפורסם בסמיכות לפרסומים הראשון והשני (יום לאחר הפרסום הראשון וביום הפרסום השני), כדי להבהיר כי המשיב לא היה עצור במעצר מנהלי. העובדה כי המערער השתמש במילה "עדכון" ולא "תיקון", אין בה כדי לשנות מכך שמדובר בתיקון. יש לזכור כי הפרסומים הם "ציוצים" ברשת הטוויטר. המדובר בפרסומים קצרים, שחלה עליהם מגבלת מילים וסגנונם הוא יומיומי. די היה בכך שהמערער ציין כי המשיב לא היה עצור במעצר מנהלי, כדי לתקן את שצוין בפרסומים הראשון והשני. לא היה צורך במתן פירוט נוסף לעוקביו של המערער, שהיו חשופים לשלושת הפרסומים, על מנת שיבינו כי העובדה שנטענה בפרסום הראשון והשני כי המשיב "היה במעצר מנהלי", תוקנה. לפיכך, מצאנו כי יש להתערב בקביעתו זו של בית משפט קמא, ולקבוע כי אין באופן שבו ביצע המערער את התיקון, כשלעצמו, כדי לשלול את תחולת הגנת תום הלב.

התוצאה

76. לאור האמור לעיל, אנו מורים:

א. על קבלת הערעור, באופן בו פסק דינו של בית משפט קמא בטל והתיק מוחזר לבית משפט קמא על מנת שיבחן ויערוך את הבירור הנדרש ביחס לראיה החדשה, וייתחס אליה בהכרעתו בשאלת תום ליבו האובייקטיבי של המערער, בהתאם לשיקול דעתו ותבונתו.

ב. על דחיית הערעור שכנגד.

77. לאור התוצאה אליה הגענו, התייתר הצורך, לדון, בשלב זה, בסוגיית גובה הפיצוי שנפסק, עליה השיגו הן המערער והן המשיב. ככל שמי מהצדדים לא יהיה שבע מראון מהכרעת בית משפט קמא לאחר הבחינה המחודשת, כאמור לעיל, ממילא תהא פתוחה לפניו הדרך להגיש ערעור נוסף על פסק הדין שיינתן, ובכלל זה ביחס לסוגייה זו.

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד

19 יולי 2026

ע"א 47255-11-25

1 78. בנסיבות העניין, איננו עושים צו להוצאות.

2

3 79. הערבות שהופקדו על ידי הצדדים יושבו להם באמצעות באי כוחם.

4

5 ניתן היום, ה' אב תשפ"ו, 19 יולי 2026, בהעדר הצדדים.

6

מירב כפיר, שופטת

גיא שני, שופט

יעקב שפסר, שופט בכיר,
אב"ד

7

